

Banke su podnijele zahtjev Europskom sudu za ljudska prava (u nastavku teksta: ESLJP) na temelju članka 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (u nastavku teksta: Konvencija) navodeći da su domaći sudovi neopravdano odbili uputiti određena pitanja Sudu EU-a na prethodnu odluku, kao i zbog povrede načela jednakosti stranaka, iz razloga što su domaći sudovi saslušali iskaze klijenata banaka, ali su odbili saslušati iskaze službenika banaka koji su pregovarali o tim ugovorima. Banke su također isticale druge različite slučajeve nepoštenosti u postupcima na koje su se žalile.

U odnosu na dio zahtjeva u kojem se ističe povreda članka 6. st. 1. Konvencije, zbog nepostavljanja prethodnog pitanja Sudu EU-a, ESLJP presudio je da je zahtjev nedopušten prema članku 35. st. 3. (a) Konvencije kao očito neosnovan.

ESLJP je zaključio da su domaći sudovi ispunili svoje obveze prema članku 6. st. 1. Konvencije, jer su naveli razloge zbog kojih smatraju nepotrebnim tražiti prethodnu odluku od Suda EU-a i pritom su se pozvali na jedan od tzv. kriterija Cifit.

Banke su osporavale te razloge tvrdeći da je tumačenje prava EU-a koje su usvojili Vrhovni sud i Ustavni sud bilo pogrešno. Međutim, ESLJP je naveo da odlučivanje o pravilnosti tumačenja prava EU-a nije u njegovoj nadležnosti, a da je za ocjenu poštenosti postupka dovoljno da se navedeni razlozi koje su naveli domaći sudovi ne mogu smatrati proizvoljnima ili očito nerazumnima.

U odnosu na prigovor o povredi načela jednakosti stranaka, ESLJP je ocijenio da su domaći sudovi naveli razloge zbog kojih su smatrali da je ispitivanje bankovnih službenika nepotrebno.

Naime, Visoki trgovački sud i Ustavni sud obrazložili su da se u predmetnom postupku radi o kolektivnom potrošačkom sporu u kojem je važno utvrditi jesu li osporene ugovorne odredbe bile razumljive prosječnom potrošaču, a ne svakom pojedinom potrošaču, a te su okolnosti utvrđene pisanim dokazima i nisu se mogle utvrditi saslušanjem bankovnih službenika.

Ustavni sud također je naveo da iskazi klijenata banaka nisu bili odlučujući niti se osporena presuda temeljila samo na tim dokazima. U skladu s tim, ESLJP je ocijenio da banke nisu stavljene u znatno nepovoljniji položaj u odnosu na suprotnu stranku.

One su imale kontradiktorni postupak, iznijeti argumente i predlagati dokaze te su mogle osporavati dokumente i dokaze suprotne strane.

Odbačen je i dio zahtjeva u kojem je istaknuta povreda članka 18. Konvencije. Tvrđilo se da su odluke domaćih sudova "imale prikrivene motive i da je postupak bio predodređen da završi u korist potrošača". Ta tvrdnja ocijenjena je kao očigledno neosnovana.